הקלדה מאפשרת על בריאן של "ספר עולם" הבה
לר' יוסי בן אלעזר

1

(1)

בה

ספרי בית שני - דברי הימים הרבה בקצרה

שיעור 1 - כל אדם ואדם ועניו

המלוות לתורבות ירושלים מזה שנה -

ירמיהו כט, יא-יג - תיקה סביבה מזה 70 שנה, אשה לעבדם על המקום הקדוש, "אוסיקה" - פירושו אוצרות.

מאורעות: נבוכדנצר - מלך בבבל 45 שנה
(בשנתו ה-ב הגלה את יהויכין - "בתרש והמשקי")
(בשנתו יח-ח התרים את בית קדשינו)

אויל מרודך - 23
בלשצר - 3

(יהוי-יד כמעבת על הקיר "מלכא מנא וכו" ובבבל כבר נשמע מהרוכה)

פרס ומדי:
דריוש - 1
כורש - 3
אחשורוש - 14
דריוש השני - 3

לאחר ספרים יש לסכם ונמאיה נגולה?

נגולה מאוד רחבה לספרים עולמם.

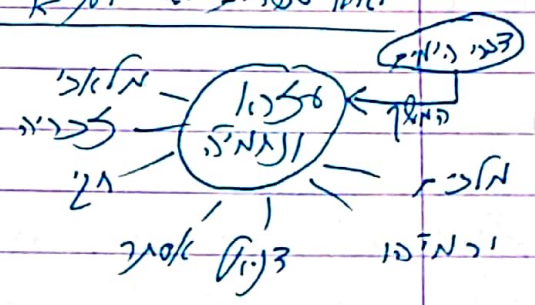

- תלוי לשרוד בגלות 70,000 שנה אבל - למה הגלו -

930 - מות אדם
1956 - לידת נח

— כשהיו אברהם בן נח - מת נח" (אולי)

1656 - מבול - כשהיה נח בן 600

(שנות אדם) לוח - 2000 — בדק

1948 - אברהם (מסורת פשוטה של שנים שבא אדם הוליד את בניו מאברהם) > 100

(2006 - מת נח) - כשהיה בן 950

2048 - יצחק (כשאברהם בן 100) > 400

2448 - יעקב מלכים (400 שנה ומתן תורה מלידת יצחק) > 480

2928 - בנין בית ראשון (מלכים ה - 480 שנה יעקב מלכים) > 410 (410 שנה)

3338 - חורבן בית ראשון > 70 (70 שנה בבל בבל) ← מלכים לא בקופה המדברית

3408 - בנין בית שני > 420 (420 שנה)

3828 - חורבן בית שני

(שנת 4000 בערך - תקופת "רבי")

("סדר עולם" - כתבו ר' יוסי בר חלפתא - הספר הוא סטורי ומתנאי הימים)

יצרו מושג שדור בשביל הגיל כשאברהם הגיה בן מאה.
(1996)

סופר מלכים

בדרך אגדה -

כדרש אומר ל-ה' נסקד מלכו לבנות את בית ה' בירושלים, ומי שרוצה שמלה ויבנה את בית ה', ומי שנשאר ימאיס בכסף ובזהב את מי שמלה לבנות.

— הספר מתבסס בעולם ואז - מדוע? - המשך של דברי הימים,
נסמכים - דהי ב', לו, כא - 70 שנה
וכן - סוף דבר - מסיים
את דהי במילה של מלכים
וספר מלכים ממשיך את זה.
מי שמתחיל את ב הספרים זה מלכים הספר.

Scanned by CamScanner

- סמכי בית שני - הרבה בנקי רבי.

- "אשר בירושלים" תשובה לכולם לוויכוח אם ירושלים ליהודה כי הטעו כולם לבוא שבועים שמקשה את המלכה - מלכי בית דוד.
- מלכות לא היה תפקיד בשטח בתחומים הסמוכים, אלא ביחד בין עניה שלו יכה סיבות לאלוהים, ומלכות היה מתמטיקי השמלה, ולבה ליהוד אם נתלוה מתרוך בין עניה.

- בכה יהב בר - "סידרון של כתובים.... מלכות ~~[illegible]~~ לפתרי הימים...
מלכות כתב סמכות ליחס של דפתרי הימים מלך לו....
מאיון אסקיה? - נתמיה בן תלויה"
?
מהבקשה מסתיר - "מלך לו" בניך לקרוא לשם מלך -
"יחס של דהוי מלך לו"
ואת כ סמכי דהוי כתב בתחום לבקה שלהו מי סיים
אם סמכי מלכות ומעבה שבהו נתמיה בן תלויה.

ט אלכון מלכ

שאלה ב

פרק א' - הבישלה של כל הכלים לא מעוים! (פס יג)
הרות היו רמ מאוד אלפסימים - תובים, "ואל"
"ליקוחו" ומלך.
אלו כל שבועות לא הובנו כרוש אלו מהם כלים, לקח מה
שהובנו - הובנו בן אלמלי שתוכה לבתמת כלבב.

Scanned by CamScanner

1

3

בס"ד

מכללה ירושלים, עזרא ונחמיה
בן ציון רבי

סדרם של מלכי בבל ופרס
(שיטת סדר עולם)

נבוכדנאצר 45

(בשנתו ה2 כבש את יהויקים)

(בשנתו ה8 הגלה את יהויכין)

(בשנתו ה19 החריב את בית המ"ק)

אויל מרודך 23

בלשצר 3

(טא - יא יש מאמרים מלכים בבל)

דריוש 1

כורש 3

אחשורוש 14

3338 שנת חורבן הבית הראשון

3408 שנת בנין הבית השני

רש"י עזרא א, א

ובשנת אחת לכורש מלך פרס - סדר ספר זה סדור ומשוך אחר ספר דניאל כמפו' בב"ב והמלה מוסבת מזה לזה שנאמר בדניאל בשנת א' למלכו אני דניאל בינותי בספרי' מספר השנים אשר היה דבר ה' אל ירמיה הנב' למלאות לחרבות ירושלים שבעים שנה וכן הולכת ומספרת כל הפרשה בחורבן הבית וזמן גלות בבל ואת וידויו אשר התוודה על חטאת ישראל ותחילת סדר ספר זה כך הוא שלאחר שנהרג **בלשצר** מלך **דריוש המדי** שנאמר ודריוש מדאה קביל מלכותא וגומר ולאחר מיתת דריוש מלך **כורש** זה מלך פרס ובשנת אחת למלכו הושלמו שבעים שנה לפקידת גלות בבל מיום שגלה יהויקים שנאמר (ירמיה כט) לפי מלאת לבבל ע' שנה אפקוד אתכם וגו' שחזרו ישראל מגלות בבל לא"י ובאות' שנה בשנת אחת לכורש יסדו ישראל יסוד ב"ה וצרי יהודה ובנימין הלשינו עליהם לכורש מלך פרס וצוה לבטל המלאכ' שלא לבנות עוד בנין בית המקדש והיו ישראל בטלים שלא בנו הבית כל מלכות כורש **ואחשורוש** שמלך אחריו עד שנת שתים למלכות **דריוש** בן אחשורוש מלך פרס שהוא דריוש בן אסתר ובשנת שתים למלכותו התחילו לבנות בית המקדש עד אשר הושלם הבנין ומשנת אחת לכורש עד שנת שתים לדריוש בן אחשורוש מלך פרס שנבנה הבית בימיו היו י"ח שנה לקיים מה שנאמר (דניאל ט) למלאות לחרבות ירושלים ע' שנה וגו' ועכשיו בשנת שתים לדריוש הושלמו ע' שנה למלאות לחרבו' ירושלים חורבן הבית שגלה צדקיהו ומגלו' יהויקים עד גלות צדקיהו שנחרב הבי' היו שמנה עשר' שנה ועכשיו בשנת אחת לכורש מלך פרס הושלמו ע' שנה מגלות יהויקים שגלו ישראל לבבל ובכך נתקיים המקרא שנא' (ירמיה כ"ט) כי לפי מלאת לבבל ע' שנה אפקוד אתכם וגומר וזו היא הפקיד' שחזרו ישראל על אדמתם ובנו יסוד בנין הבית אף על פי שלא נגמר עכשיו נמצא שהיה נ"ב שנה מגלות צדקיהו שנחרב הבית עד שנה אחת לכורש מלך פרס ושמנה עשרה לאחר שנה א' לכורש שהיא שנת שתים לדריוש מלך פרס הושלמו שבעים שנה לחורבות ירושלים מגלות צדקיהו שנחרב הבית עד שתים לדריוש שהתחילו ישראל לבנות הבנין וגמרוהו וכן מוכיח בסדר עולם ובמסכת מגילה ובספר זה כאשר בארתי:

מלבי"ם

השאלות (א) על מה מורה וא"ו החיבור של מלת ובשנת? במה העיר ה' את רוחו? ולמה קול ומכתב?

ובשנת אחת לכורש מלך פרס, עזרא [שכתב ספרו וספר דה"י] סיים בסוף דה"י ויגל את השארית אל בבל ויהיו לו ולבניו לעבדים עד מלוך מלכות פרס למלאת דבר ה' בפי ירמיה, עד רצתה הארץ את שבתותיה כל ימי השמה שבתה למלאת שבעים שנה, ובשנת אחת לכורש מלך פרס לכלות דבר ה' בפי ירמיה העיר ה' את רוח כורש וכו', עד מי בכם בכל עמו ה' אלהיו עמו ויעל, מבואר שספר עזרא נכתב אחר ספר דה"י ולכן התחיל ספרו זה בשני פסוקים האחרונים שסיים ספרו הקודם. לכן אמר ובשנת בוי"ו שזה המשך ספר דה"י [וכ"ד הרי"א]. ור"ל כי נבואת ירמיה היתה מפורשת שתהיה הפקודה בעת חורבן בבל, שזה אחר שבעים שנה למלכות בבל כמבואר שם [כ"ה י"ב, כ"ט י'], אמנם לפי העונש שנענשו להיות בגלות שבעים שנה בעבור ביטול השמטות, היה צריך להתחיל החשבון מגלות צדקיהו שהיה י"ח שנה אחר התחלת מלכות נ"נ, שמאז היתה הארץ שממה ורצתה את שבתותיה, וכמו שגלה המלאך זאת לדניאל במחזה הג' [ט' כ"ד] במ"ש שבועים שבעים נחתך על עמך כמש"פ שם, ולכן הבין דניאל בספרי' שהחשבון צריך להיות למלאת לחרבות ירושלים כמש"ש [ט' ב'] ושניהם נתקיימו, שלמלאת דבר ה' בפי ירמיה העיר ה' את רוח כורש בשנת אחת למלכו ונתן פקודה שישובו לירושלים ויבנו המקדש והי' רק פקודה למלאת מ"ש ירמיה שבמלאת שבעים שנה של בבל והקימותי עליכם דברי הטוב להשיב אתכם אל המקום הזה, ולא יעד שם שיבנה המקדש אז שזה לא היה זמנו עתה, רק י"ח שנה אח"ז למלאת שבעים שנה לחורבת ירושלים שאז יגמר מכפרה בעון השמטות, רק שאם לא היה נותן רשיון לבנות המקדש לא היו שבים מן הגולה, העיר ה' את רוחו שיתן רשיון לבנות המקדש ועי"כ שבו רבים מבבל ונתקיימו דברי ירמיה, ואח"כ נתבטל הבנין עד שנת שתים לדריוש שחזר ונתן רשות, ונתקיים עד רצתה הארץ את שבתותיה שזה נחשב מעת החורבן, וז"ש בסוף דה"י שלמלאת דבר ה' מפי ירמיה [שע"ז היה צריך שישובו תיכף בתחלת מלכות כורש], ולקיים עד רצתה הארץ את שבתותיה שזה לא נתמלא עד י"ח שנה אח"ז לכן בשנת א' לכורש העיר ה' רוחו, ובזה נמשך ס' עזרא שהוא השלמת ס' דה"י שספר שאז עלו הגולים ונתקיימו דברי ירמיה, ואח"כ ספר איך נתבטל הבנין, וחזרו לבנותו י"ח שנה אח"ז בשנת שתים לדריוש, שנתקיים עד רצתה הארץ את שבתותיה: העיר ה' את רוח כורש מבואר ביוסיפון שעת פתר דניאל לבלשאצר מכתב המלך שיענש בלשאצר על שחלל כלי המקדש, ונהרג בו בלילה ודריוש מדאה קבל מלכותו, נודע זה לדריוש וכורש ונדרו לבנות המקדש, וגם י"ל שנודע לו מנבואת ישעיה שנבא עליו הוא יבנה עירי וגלותי ישלח, ודברי ה' אלה העירו עת רוחו, ויעבר קול בכל מלכותו וגם במכתב שהכריזו כן בקול, וגם נתן הפקודה במכתב כי הפקודה בלא מכתב יוכלו לשנותה, אבל כתב אשר נכתב בשם המלך, לא היה אפשר לבטל בדתי מדי ופרס [כמבואר באסתר, בדניאל סי' וא"ו], כי מה שבטל הבנין אח"ז לא היה בזה שינוי מפקודה זאת כמו שית' בסי' ד', וגם שע"י המכתב הזה יכלו להחל לבנות שנית בימי דריוש האחרון כמ"ש לקמן (סי' וא"ו א' ב'):

בבא בתרא דף יד עמוד ב

ת"ר ...סידרן של כתובים: רות וספר תהלים, ואיוב ומשלי, קהלת, שיר השירים וקינות, דניאל ומגילת אסתר, עזרא ודברי הימים.דף טו עמוד א: אנשי כנסת הגדולה כתבו (קנד"ג סימן) יחזקאל ושנים עשר, דניאל ומגילת אסתר; עזרא כתב ספרו ויחס של דברי הימים עד לו. מסייעא ליה לרב, דאמר רב יהודה אמר רב: לא עלה עזרא מבבל עד שיחס עצמו ועלה. ומאן אסקיה? נחמיה בן חכליה.

חכמת שלמה

גמרא דברי הימים עד לו וכו' נ"ב נ"ל האי עד לו דקאמר אינו מלשון עד ולשון לו הוא עצמו כי אין זה לשון התלמוד ועוד מנין לו שלא כתב כולו ואין זה אלא דברי נביאות בלא טעם גם בכל הספר של ד"ה לא כתב שמו של עזרא אלא שם אביו ושם אחיו ועוד דא"כ לפ"ז משמע דספר עזרא כתב כולו וזהו מוכח להדיא מן הפסוק שנחמיה בן חכליה סיימו וא"ת שזהו ספר בפני עצמו א"כ יהיו כ"ה ספרים על כן נראה לפרש דה"ק כתב ספר עזרא וייחוס של ד"ה שהוא עד לו כלומר עדות למה שייחס את עצמו כבר בספר עזרא וזהו אינו בראיה ובמופת מה שיחס אדם את עצמו עד שכתב ספר ד"ה שיחס הכלל מראש ועד סוף ובתוכו ייחס כל עולי גולה וייחס אביו ואחיו עד פנחס בן אלעזר בן אהרן וזהו עדות יחוס במופת למה שיחס כבר את עצמו ועל זה מסיק שפיר מסייע כו' ותלמודא דאקשי מאן אסקיה על ספר עזרא הוא דאקשי וכן פירוש רש"י לשם כך נראה בעיני אף שמלשון רש"י כאן אינו נראה כל כך הנראה לעניות דעתי כתבתי:

Scanned by CamScanner

(מח) בְּנֵי־רָצִין בְּנֵי־נְקוֹדָא בְּנֵי גַזָּם:

(מט) בְּנֵי־עֻזָּא בְּנֵי־פָסֵחַ בְּנֵי בֵסַי:

(נ) בְּנֵי־אַסְנָה בְּנֵי־מְעוּנִים בְּנֵי נְפוּסִים נְפוּסִים:

(נא) בְּנֵי־בַקְבּוּק בְּנֵי־חֲקוּפָא בְּנֵי חַרְחוּר:

(נב) בְּנֵי־בַצְלוּת בְּנֵי־מְחִידָא בְּנֵי חַרְשָׁא:

(נג) בְּנֵי־בַרְקוֹס בָּנֵי־סִיסְרָא בְּנֵי־תָמַח:

(נד) בְּנֵי נְצִיחַ בְּנֵי חֲטִיפָא:

(נה) בְּנֵי עַבְדֵי שְׁלֹמֹה בְּנֵי־סוֹטַי בְּנֵי־הַסּוֹפֶרֶת בְּנֵי פְרוּדָא:

(נו) בְּנֵי־יַעְלָה בְּנֵי־דַרְקוֹן בְּנֵי גִדֵּל:

(נז) בְּנֵי שְׁפַטְיָה בְּנֵי־חַטִּיל בְּנֵי פֹכֶרֶת הַצְּבָיִים בְּנֵי אָמִי:

(נח) כָּל־הַנְּתִינִים וּבְנֵי עַבְדֵי שְׁלֹמֹה שְׁלֹשׁ מֵאוֹת תִּשְׁעִים וּשְׁנָיִם: ס

(נט) וְאֵלֶּה הָעֹלִים מִתֵּל מֶלַח תֵּל חַרְשָׁא כְּרוּב אַדָּן אֵמֵּר וְלֹא יָכְלוּ לְהַגִּיד בֵּית־אֲבוֹתָם וְזַרְעָם אִם מִיִּשְׂרָאֵל הֵם:

(ס) בְּנֵי־דְלָיָה בְּנֵי־טוֹבִיָּה בְּנֵי נְקוֹדָא שֵׁשׁ מֵאוֹת חֲמִשִּׁים וּשְׁנָיִם: ס

(סא) וּמִבְּנֵי הַכֹּהֲנִים בְּנֵי חֲבַיָּה בְּנֵי הַקּוֹץ בְּנֵי בַרְזִלַּי אֲשֶׁר לָקַח מִבְּנוֹת בַּרְזִלַּי הַגִּלְעָדִי אִשָּׁה וַיִּקָּרֵא עַל־שְׁמָם:

(סב) אֵלֶּה בִקְשׁוּ כְתָבָם הַמִּתְיַחְשִׂים וְלֹא נִמְצָאוּ וַיִּגָּאֲלוּ מִן־הַכְּהֻנָּה:

(סג) וַיֹּאמֶר הַתִּרְשָׁתָא לָהֶם אֲשֶׁר לֹא־יֹאכְלוּ מִקֹּדֶשׁ הַקֳּדָשִׁים עַד עֲמֹד כֹּהֵן לְאוּרִים וּלְתֻמִּים:

(סד) כָּל־הַקָּהָל כְּאֶחָד אַרְבַּע רִבּוֹא אַלְפַיִם שְׁלֹשׁ־מֵאוֹת שִׁשִּׁים:

(סה) מִלְּבַד עֲבָדֵיהֶם וְאַמְהֹתֵיהֶם אֵלֶּה שִׁבְעַת אֲלָפִים שְׁלֹשׁ מֵאוֹת שְׁלֹשִׁים וְשִׁבְעָה וְלָהֶם מְשֹׁרְרִים וּמְשֹׁרְרוֹת מָאתָיִם:

(סו) סוּסֵיהֶם שֶׁבַע מֵאוֹת שְׁלֹשִׁים וְשִׁשָּׁה פִּרְדֵיהֶם מָאתַיִם אַרְבָּעִים וְחָמְשָׁה:

(סז) גְּמַלֵּיהֶם אַרְבַּע מֵאוֹת שְׁלֹשִׁים וְחָמְשָׁה חֲמֹרִים שֵׁשֶׁת אֲלָפִים שֶׁבַע מֵאוֹת וְעֶשְׂרִים:

(סח) וּמֵרָאשֵׁי הָאָבוֹת בְּבוֹאָם לְבֵית הָ' אֲשֶׁר בִּירוּשָׁלִָם הִתְנַדְּבוּ לְבֵית הָאֱלֹהִים לְהַעֲמִידוֹ עַל־מְכוֹנוֹ:

(סט) כְּכֹחָם נָתְנוּ לְאוֹצַר הַמְּלָאכָה זָהָב דַּרְכְּמוֹנִים שֵׁשׁ־רִבֹּאוֹת וְאֶלֶף ס וְכֶסֶף מָנִים חֲמֵשֶׁת אֲלָפִים וְכִתֹּנֶת כֹּהֲנִים מֵאָה: ס

(ע) וַיֵּשְׁבוּ הַכֹּהֲנִים וְהַלְוִיִּם וּמִן־הָעָם וְהַמְשֹׁרְרִים וְהַשּׁוֹעֲרִים וְהַנְּתִינִים בְּעָרֵיהֶם וְכָל־יִשְׂרָאֵל בְּעָרֵיהֶם: ס

מכללה ירושלים, עזרא ונחמיה
בן ציון רבי

רש"י פרק ב

(א) ואלה בני המדינה - אלה בני ישראל אשר ממדינת ארץ ישראל העולים עתה מן השבי אשר בגולה לירושלים:

וישובו - ועתה חזרו לירושלים: ויהודה - ובני יהודה חזרו כל א' וא' לעירו:

(ב) אשר באו - בני המדינה הללו בתחילה כאשר גלו מארץ ישראל לבבל עם זרובבל וגו':

מספר - הראשון פ"א קמוצה בגדול ושם אדם הוא מספר השני פ"א פתוחה ודבוק הוא:

אנשי עם ישראל - הללו בני אדם גדולים וחשובים היו והאחרים היו משוכים אחריהם ועל כן מנאום אחריהם לבד:

(ג) בני פרעוש וגו' - יש בהם בפרשה שמזכיר שם אביהם על שם בני המשפחה ויש מהם שמזכירם על שם מקומם לומר בני מקום פלוני:

(לו) הכהנים בני ידעיה - עד עתה מנה בני יהודה ובנימן ומעכשיו הוא מונה והולך הכהנים והלוים כמו שנאמר למעלה ויקומו ראשי האבות ליהודה ובנימין והכהנים והלוים וגו':

(מא) המשוררים - הלוים שהיו משוררים וכן השוערים הם הלוים שהיו שוערים משערי בית המקדש:

(מג) הנתינים - עכשיו הוא מונה אותם נתינים שהיו חוטבי עצים ושואבי מים לעדה ומשם היתה יוצאת פרנסתם:

(נח) ובני עבדי שלמה - עבדים היו לשלמה המלך והללו בנים היו מבני בניהם:

(נט) ואלה העולים מתל מלח וגו' - ואי זה מעשה הגיע להם ולא יוכלו להגיד וגו':

וזרעם - של אבותם לפי שאבדו יחס שלהם ולא ידעו אם מישראל הם:

(ס) בני דליה וגו' - גם הם בכלל אלה העולים מתל מלח:

(סא) אשר לקח - כל אחד מבני ברזילי הלגעדי לקח אשה:

ויקרא על שמם - והיה נקרא שמו של ברזילי על שמם לפי שהם לקחו מבנותיו:

(סב) אלה - כהנים הללו המתיחסים שהיה להם להתיחס באותו כתב ולא נמצא כתב יחוסן:

ויגאלו - שהיו מגואלים ומגועלים שלא יעבודו עוד עם שאר הכהנים בעבור שלא נמצא כתב יחוסן:

(סג) התרשתא - הוא נחמיה בן חכליה ואמרו רבותינו שנקרא שמו התרשתא שהתירו לו חכמים לשתות יין נסך של עכו"ם על אשר היה משקה למלך:

מקדש הקדשים - חטאות ואשמות כשאר כהנים:

עד עמד כהן וגו' - כאדם האומר לחבירו עד ימות המשיח לא יעלה דבר זה ואיני יכול לפתור עד עמוד כהן לאורים ותומים בבית שני לפי שמצינו בפ"א של יומא שהיה בית שני חסר מאורי' ותומים:

(סד) כל הקהל כאחד - כשהיו כולם ביחד עם הכהנים והלוים והנתינים היה בהם חשבון זה ובני ישראל המנויים למעלה הם של שבט יהודה ובנימין ואותם אשר נחסרו מחשבון זה שלא תמצאם למעלה הם היו משאר השבטים וכן מפורש בסדר עולם כל הקהל כאחד ארבע רבוא וגו' ובפרטן אינן אלא שלשים אלף י"ג אלף היכן הם אלא שעלו משאר השבטים:

Scanned by CamScanner

בס"ד

מכללה ירושלים, עזרא ונחמיה
בן ציון רבי

עזרא פרק א

(א) וּבִשְׁנַת אַחַת לְכוֹרֶשׁ מֶלֶךְ פָּרַס לִכְלוֹת דְּבַר־יְהוָה מִפִּי יִרְמְיָה
הֵעִיר יְהוָה אֶת־רוּחַ כֹּרֶשׁ מֶלֶךְ־פָּרַס וַיַּעֲבֵר־קוֹל בְּכָל־מַלְכוּתוֹ וְגַם־
בְּמִכְתָּב לֵאמֹר:

(ב) כֹּה אָמַר כֹּרֶשׁ מֶלֶךְ פָּרַס כָּל מַמְלְכוֹת הָאָרֶץ נָתַן לִי יְהוָה אֱלֹהֵי
הַשָּׁמַיִם וְהוּא־פָקַד עָלַי לִבְנוֹת־לוֹ בַיִת בִּירוּשָׁלִַם אֲשֶׁר בִּיהוּדָה:

(ג) מִי־בָכֶם מִכָּל־עַמּוֹ יְהִי אֱלֹהָיו עִמּוֹ וְיַעַל לִירוּשָׁלִַם אֲשֶׁר בִּיהוּדָה
וְיִבֶן אֶת־בֵּית יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל הוּא הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר בִּירוּשָׁלִַם:

(ד) וְכָל־הַנִּשְׁאָר מִכָּל־הַמְּקֹמוֹת אֲשֶׁר הוּא גָר־שָׁם יְנַשְּׂאוּהוּ אַנְשֵׁי
מְקֹמוֹ בְּכֶסֶף וּבְזָהָב וּבְרְכוּשׁ וּבַבְּהֵמָה עִם־הַנְּדָבָה לְבֵית הָאֱלֹהִים
אֲשֶׁר בִּירוּשָׁלִַם:

(ה) וַיָּקוּמוּ רָאשֵׁי הָאָבוֹת לִיהוּדָה וּבִנְיָמִן וְהַכֹּהֲנִים וְהַלְוִיִּם לְכֹל
הֵעִיר הָאֱלֹהִים אֶת־רוּחוֹ לַעֲלוֹת לִבְנוֹת אֶת־בֵּית יְהוָה אֲשֶׁר
בִּירוּשָׁלִַם:

(ו) וְכָל־סְבִיבֹתֵיהֶם חִזְּקוּ בְיָדֵיהֶם בִּכְלֵי־כֶסֶף בַּזָּהָב בָּרְכוּשׁ
וּבַבְּהֵמָה וּבַמִּגְדָּנוֹת לְבַד עַל־כָּל־הִתְנַדֵּב:

(ז) וְהַמֶּלֶךְ כּוֹרֶשׁ הוֹצִיא אֶת־כְּלֵי בֵית־יְהוָה אֲשֶׁר הוֹצִיא נְבוּכַדְנֶצַּר
מִירוּשָׁלִַם וַיִּתְּנֵם בְּבֵית אֱלֹהָיו:

(ח) וַיּוֹצִיאֵם כּוֹרֶשׁ מֶלֶךְ פָּרַס עַל־יַד מִתְרְדָת הַגִּזְבָּר וַיִּסְפְּרֵם
לְשֵׁשְׁבַּצַּר הַנָּשִׂיא לִיהוּדָה:

(ט) וְאֵלֶּה מִסְפָּרָם אֲגַרְטְלֵי זָהָב שְׁלֹשִׁים אֲגַרְטְלֵי־כָסֶף אֶלֶף
מְחַלְּפִים תְּשִׁעָה וְעֶשְׂרִים: ס

(י) כְּפוֹרֵי זָהָב שְׁלֹשִׁים כְּפוֹרֵי כֶסֶף מִשְׁנִים אַרְבַּע מֵאוֹת וַעֲשָׂרָה
כֵּלִים אֲחֵרִים אָלֶף: ס

(יא) כָּל־כֵּלִים לַזָּהָב וְלַכֶּסֶף חֲמֵשֶׁת אֲלָפִים וְאַרְבַּע מֵאוֹת הַכֹּל
הֶעֱלָה שֵׁשְׁבַּצַּר עִם הַעֲלוֹת הַגּוֹלָה מִבָּבֶל לִירוּשָׁלִַם: פ

עזרא פרק ב

(א) וְאֵלֶּה בְּנֵי הַמְּדִינָה הָעֹלִים מִשְּׁבִי הַגּוֹלָה אֲשֶׁר הָגְלָה נְבוּכַדְנֶצַּר
נְבוּכַדְנֶצַּר מֶלֶךְ־בָּבֶל לְבָבֶל וַיָּשֻׁבוּ לִירוּשָׁלִַם וְיְהוּדָה אִישׁ לְעִירוֹ:

(ב) אֲשֶׁר־בָּאוּ עִם־זְרֻבָּבֶל יֵשׁוּעַ נְחֶמְיָה שְׂרָיָה רַעֶלְיָה מָרְדְּכַי בִּלְשָׁן
מִסְפַּר בַּגְוַי רְחוּם בַּעֲנָה מִסְפַּר אַנְשֵׁי עַם יִשְׂרָאֵל: ס

(ג) בְּנֵי פַרְעֹשׁ אַלְפַיִם מֵאָה שִׁבְעִים וּשְׁנָיִם: ס

(ד) בְּנֵי שְׁפַטְיָה שְׁלֹשׁ מֵאוֹת שִׁבְעִים וּשְׁנָיִם: ס

(ה) בְּנֵי אֶרַח שֵׁשׁ מֵאוֹת חֲמִשָּׁה וְשִׁבְעִים: ס

(ו) בְּנֵי־פַחַת מוֹאָב לִבְנֵי יֵשׁוּעַ יוֹאָב אַלְפַיִם שְׁמֹנֶה מֵאוֹת וּשְׁנֵים
עָשָׂר: ס

(ז) בְּנֵי עֵילָם אֶלֶף מָאתַיִם חֲמִשִּׁים וְאַרְבָּעָה: ס

(ח) בְּנֵי זַתּוּא תְּשַׁע מֵאוֹת וְאַרְבָּעִים וַחֲמִשָּׁה: ס

(ט) בְּנֵי זַכַּי שֵׁבַע מֵאוֹת וְשִׁשִּׁים: ס

(י) בְּנֵי בָנִי שֵׁשׁ מֵאוֹת אַרְבָּעִים וּשְׁנָיִם: ס

(יא) בְּנֵי בֵבַי שֵׁשׁ מֵאוֹת עֶשְׂרִים וּשְׁלֹשָׁה: ס

(יב) בְּנֵי עַזְגָּד אֶלֶף מָאתַיִם עֶשְׂרִים וּשְׁנָיִם: ס

(יג) בְּנֵי אֲדֹנִיקָם שֵׁשׁ מֵאוֹת שִׁשִּׁים וְשִׁשָּׁה: ס

(יד) בְּנֵי בִגְוַי אַלְפַיִם חֲמִשִּׁים וְשִׁשָּׁה: ס

(טו) בְּנֵי עָדִין אַרְבַּע מֵאוֹת חֲמִשִּׁים וְאַרְבָּעָה: ס

(טז) בְּנֵי־אָטֵר לִיחִזְקִיָּה תִּשְׁעִים וּשְׁמֹנֶה: ס

(יז) בְּנֵי בֵצַי שְׁלֹשׁ מֵאוֹת עֶשְׂרִים וּשְׁלֹשָׁה: ס

(יח) בְּנֵי יוֹרָה מֵאָה וּשְׁנַיִם עָשָׂר: ס

(יט) בְּנֵי חָשֻׁם מָאתַיִם עֶשְׂרִים וּשְׁלֹשָׁה: ס

(כ) בְּנֵי גִבָּר תִּשְׁעִים וַחֲמִשָּׁה: ס

(כא) בְּנֵי בֵית־לָחֶם מֵאָה עֶשְׂרִים וּשְׁלֹשָׁה:

(כב) אַנְשֵׁי נְטֹפָה חֲמִשִּׁים וְשִׁשָּׁה:

(כג) אַנְשֵׁי עֲנָתוֹת מֵאָה עֶשְׂרִים וּשְׁמֹנָה: ס

(כד) בְּנֵי עַזְמָוֶת אַרְבָּעִים וּשְׁנָיִם: ס

(כה) בְּנֵי קִרְיַת עָרִים כְּפִירָה וּבְאֵרוֹת שְׁבַע מֵאוֹת וְאַרְבָּעִים
וּשְׁלֹשָׁה: ס

(כו) בְּנֵי הָרָמָה וְגֶבַע שֵׁשׁ מֵאוֹת עֶשְׂרִים וְאֶחָד: ס

(כז) אַנְשֵׁי מִכְמָס מֵאָה עֶשְׂרִים וּשְׁנָיִם: ס

(כח) אַנְשֵׁי בֵית־אֵל וְהָעַי מָאתַיִם עֶשְׂרִים וּשְׁלֹשָׁה: ס

(כט) בְּנֵי נְבוֹ חֲמִשִּׁים וּשְׁנָיִם: ס

(ל) בְּנֵי מַגְבִּישׁ מֵאָה חֲמִשִּׁים וְשִׁשָּׁה: ס

(לא) בְּנֵי עֵילָם אַחֵר אֶלֶף מָאתַיִם חֲמִשִּׁים וְאַרְבָּעָה: ס

(לב) בְּנֵי חָרִם שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וְעֶשְׂרִים: ס

(לג) בְּנֵי־לֹד חָדִיד וְאוֹנוֹ שֵׁבַע מֵאוֹת עֶשְׂרִים וַחֲמִשָּׁה: ס

(לד) בְּנֵי יְרִחוֹ שְׁלֹשׁ מֵאוֹת אַרְבָּעִים וַחֲמִשָּׁה: ס

(לה) בְּנֵי סְנָאָה שְׁלֹשֶׁת אֲלָפִים וְשֵׁשׁ מֵאוֹת וּשְׁלֹשִׁים: ס

(לו) הַכֹּהֲנִים בְּנֵי יְדַעְיָה לְבֵית יֵשׁוּעַ תְּשַׁע מֵאוֹת שִׁבְעִים וּשְׁלֹשָׁה: ס

(לז) בְּנֵי אִמֵּר אֶלֶף חֲמִשִּׁים וּשְׁנָיִם: ס

(לח) בְּנֵי פַשְׁחוּר אֶלֶף מָאתַיִם אַרְבָּעִים וְשִׁבְעָה: ס

(לט) בְּנֵי חָרִם אֶלֶף וְשִׁבְעָה עָשָׂר: ס

(מ) הַלְוִיִּם בְּנֵי־יֵשׁוּעַ וְקַדְמִיאֵל לִבְנֵי הוֹדַוְיָה שִׁבְעִים וְאַרְבָּעָה: ס

(מא) הַמְשֹׁרְרִים בְּנֵי אָסָף מֵאָה עֶשְׂרִים וּשְׁמֹנָה: פ

(מב) בְּנֵי הַשְּׁעָרִים בְּנֵי־שַׁלּוּם בְּנֵי־אָטֵר בְּנֵי־טַלְמוֹן בְּנֵי־עַקּוּב בְּנֵי
חֲטִיטָא בְּנֵי שֹׁבַי הַכֹּל מֵאָה שְׁלֹשִׁים וְתֵשַׁע: פ

(מג) הַנְּתִינִים בְּנֵי־צִיחָא בְּנֵי־חֲשׂוּפָא בְּנֵי טַבָּעוֹת:

(מד) בְּנֵי־קֵרוֹס בְּנֵי־סִיעַהָא בְּנֵי פָדוֹן:

(מה) בְּנֵי־לְבָנָה בְּנֵי־חֲגָבָה בְּנֵי עַקּוּב:

(מו) בְּנֵי־חָגָב בְּנֵי־שַׁלְמַי שַׁלְמַי בְּנֵי חָנָן:

(מז) בְּנֵי־גִדֵּל בְּנֵי־גַחַר בְּנֵי רָאָיָה:

Scanned by CamScanner

בס"ד

בית שני - דרך הדרש וכל תשובה

5

הרמב"ם ז"ל -

- פרשיות שקשה לומר עליהן מתפלל עליהם - אין זקוק שיכוון עליהן אלא לפתח לבולם שם קבוצה, שאלות כללות (עשרה שנמרה ישרם הלם ושרם שיאמר אם הישרה).

"ברכת הנשיאים" - מבינים שבה מתפלל עליהן דברי, אל מהבנים בודדים ומרבים את הטומאה מבבר הקדש, עיקר המקום - המקום של הכוהנים.

- **פרק ב -**

פס' ד' של פרק ג' שייך לפרק ב! - **אלה** - לבלי אם הם, **מלבים** - לרשה הטבוד אם הבודמה, שלא ימלו.

פרק ב (המשך) - ניגש לבנות יושב אם המעבה כי סתרו מאמר הרשה (רשה, אלה, מלבים - של ארבע)

פס' ג - ניסו לשאל לבנות אם מתבב בהלמה הרשון כביכול - ① תמלמה לבית, ② תורה שלו.

פס' ד' - פסוקים מתבילים.

פס' ה' - הוא שיטה כי הכירו אם הבנין הרשון.

הוא שלמתו כי לא הכירו אם הבנין הרשון ושמתו על הקלה מהבנים.

ירשלים ומה - בשלמה הומרנים ומר כשלים מהרשונים (אל, אל)

Scanned by CamScanner

- כל אדם חייב - בית שני - היה בנדר רבי

פרק ב - המשך -

- השאלה פס' א' ו-ג' - "אלסם של צרעה וישוב -

צרעתה - דברי א', ב - פס' יב - שאין בן שם יכניס, חוץ בעלת הבית והמסבר
פס' יג - כולם בני שאין, מתוכם יש
אם מדיה ובנו הם צרעה.
צרעה בן שאין (פס' ו) כי הוא מתורגם ואב.

משום יהודה, בן של משה מבני בוד (כי בנים)
המוסיפים שם בהמשך מוסיף להגיע ולהעיר מלכת
בית בוד.

ישוב יהודים דברי א', ה - פס' ז - כלב - מצרים, בבית המקדש הראשון.
אבין של ישוב, יהודים, הוא כלב בבית הבית הראשון
חוץ בעלת בעלת בנים.
יכבו מכם שרבו ישוב וצרעה להקים מורה
ובתיהם בישראל.
נדר ראשון של בה, ונדר לבהונה הגדולה.

פס' ב' - ישוב בקדם לצרעה, כי מדברים על מצבה, שהבן חיים.
פס' ג' - צרעה קודם לישוב, כי בהנהגה ובבנין המקדש כבר
תפקיד של משה.

פרק ד' -

- משמעה - לסמן פס' ו-ט' כ מלים.
- דברי יהודה ובניין - אלוהים, שרואים שבנים הוכל ל-ה' אלוהי ישראל
לא מרגיים, אבל מצפה שני כה תוקן! מה משמעו? כפקדי כורשו
- אסר תפון - בנין של סנחריב משה אשור, שהגה אל מ הישראלים
הגיעה לא שהיה רחוק מל הנשים מ' מלכות הבאומות ושפחות, אין מלוואלים
הגיון מתן בגדה אחר בימי חזקיה, ומשם שבנין בנאו אומן ובנין משה
הושבה אשורים בגוי, ולאנ לאנ מתבצרים, כורש המלך מבין

לאה)

לפה אנחנו לבנות בתים ומבינים שהם בקבוצה ומתנגדים, מה עושים? משתקים אותם טמים, "רוצים" לבנות אותם" - "ואנו אנחנו כאתגר" מאמינים לפי בשבילם.

ואומרים להם - לא! אנחנו נבנה בשבילכם כפי שצריך המלך כולם. ובו יהודה ובניימן מרפים ידיהם מימי כורש עד דריוש, וכורש המעיר רואה עיר שבפסיק - "מן שהמלך", ואסר להם לבנות, עד דריוש. בואמצע יש את אחשורוש ומעיבים אותו. (קרוב ל-20 שנה)

פס ג' - איך שטנה בעבור בימי אחשורוש?

אחשורוש חושב עד שזה מקום יכולה "עטה", והמיומה לרשע אומר שבעבור שלא לבנות את בית המקדש. (עד תבנית המלכות מעשה - לא אבנה את בית המקדש) ואז שבשטנה לא מעדי המן להשמדת (תו) עמי.

מהי נקודת התחלת המלחמה שבין פרוש?

לא לעשות בנית בית המקדש	- פרוש א' - אויבים - ~~ושבי יהודה ויתשלים~~	תוצאה - אוקשקשלן
	- פרוש ב' - אויבים - ~~בעבור שלא לבנות~~ ושבי יהודה ויתשלים (בתים מעוקים בפסוק)	תוצאה - ~~יהודה ובנימין ובנימין~~

פס ד' - "אז רפו עם יהודה" - מי זה? - אלו כיוון לכורש,

רחום שולח את הגזרה לכורש ואומר לו שיעצר ממבקר שהם תוכים ובונים ~~בית המקדש~~ ועד מתי לא מה שכורש הבטיח שיבנו!

כורש מקבל את הגזרה הזו ומבין שהיהודים הולכים לבנות ממרדים ושולח להם שיעצרו את הבנייה, עד הודעה חדשה. (הקפאת בנייה) - לא ביטל את הצו על בניית המקדש, אלא הקפיא כולה הכל.

לא נקבע כורש כי כורש זה "כולר" ומרשים אך מלכים אך תלוי לכנעני כמה מלכי פרס.

אלו שאחרת שאינו עד דריוש יש הפסקת בנייה של בניית אומנם כושלים בימי המן,

(דריוש חיפש את בניית בית המקדש)

מלכים בעיר הרמה אמרו שלא קרה, כי מעוקים בפסק עד בכתבי שנמצא לפה כך חולה לעיינו.

א וַיִּשְׁמְעוּ צָרֵי יְהוּדָה וּבִנְיָמִן כִּי־בְנֵי הַגּוֹלָה בּוֹנִים הֵיכָל לַה׳ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל׃

ב וַיִּגְּשׁוּ אֶל־זְרֻבָּבֶל וְאֶל־רָאשֵׁי הָאָבוֹת וַיֹּאמְרוּ לָהֶם נִבְנֶה עִמָּכֶם כִּי כָכֶם
נִדְרֹשׁ לֵאלֹהֵיכֶם וְלוֹ [וְלוֹ] אֲנַחְנוּ זֹבְחִים מִימֵי אַסַּר חַדֹּן מֶלֶךְ אַשּׁוּר הַמַּעֲלֶה
אֹתָנוּ פֹּה׃

ג וַיֹּאמֶר לָהֶם זְרֻבָּבֶל וְיֵשׁוּעַ וּשְׁאָר רָאשֵׁי הָאָבוֹת לְיִשְׂרָאֵל לֹא־לָכֶם וְלָנוּ
לִבְנוֹת בַּיִת לֵאלֹהֵינוּ כִּי אֲנַחְנוּ יַחַד נִבְנֶה לַיהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל כַּאֲשֶׁר צִוָּנוּ
הַמֶּלֶךְ כּוֹרֶשׁ מֶלֶךְ־פָּרָס׃

ד וַיְהִי עַם־הָאָרֶץ מְרַפִּים יְדֵי עַם־יְהוּדָה ומבלהים [וּמְבַהֲלִים] אוֹתָם לִבְנוֹת׃

ה וְסֹכְרִים עֲלֵיהֶם יוֹעֲצִים לְהָפֵר עֲצָתָם כָּל־יְמֵי כּוֹרֶשׁ מֶלֶךְ פָּרָס וְעַד־מַלְכוּת
דָּרְיָוֶשׁ מֶלֶךְ־פָּרָס׃

ו וּבְמַלְכוּת אֲחַשְׁוֵרוֹשׁ בִּתְחִלַּת מַלְכוּתוֹ כָּתְבוּ שִׂטְנָה עַל־יֹשְׁבֵי יְהוּדָה
וִירוּשָׁלִָם׃ ס

ז וּבִימֵי אַרְתַּחְשַׁשְׂתָּא כָּתַב בִּשְׁלָם מִתְרְדָת טָבְאֵל וּשְׁאָר כנותו[כְּנָוָתָיו] עַל־
אַרְתַּחְשַׁשְׂתָּא [אַרְתַּחְשַׁשְׁתְּ] מֶלֶךְ פָּרָס וּכְתָב הַנִּשְׁתְּוָן כְּתוּב אֲרַמִּית וּמְתֻרְגָּם
אֲרַמִּית׃

רְחוּם הַמְּפַקֵּד וְשִׁמְשַׁי הַסּוֹפֵר כָּתְבוּ אִגֶּרֶת אַחַת עַל יְרוּשָׁלִַם,
לְאַרְתַּחְשַׁשְׂתָּא הַמֶּלֶךְ לֵאמֹר׃

רְחוּם בְּעֵל־טְעַם וְשִׁמְשַׁי סָפְרָא כְּתָבוּ אִגְּרָה חָדָה עַל־יְרוּשָׁלֶם
לְאַרְתַּחְשַׁשְׂתָּא מַלְכָּא כְּגֻמָא׃

אֵז רְחוּם הַמְּפַקֵּד וְשִׁמְשַׁי הַסּוֹפֵר וּשְׁאָר חַבְרֵיהֶם, הַדִּינַיִם
וְהַפַּרְסָיֵא הַנִּטְפָּלַיִם הַפַּרְסָיֵא הַבַּבְלָיֵא, הַשּׁוּשַׁנָּיֵא
שֶׁהוּא הָעֵלָמִים,

טַרְפְּלָיֵא אֲפַרְסָיֵא ארכוי [אַרְכְּוָיֵא] בַּבְלָיֵא שׁוּשַׁנְכָיֵא דהוא [דְּהֵיא] עֵלָמָיֵא׃ ס

אֲדַיִן רְחוּם בְּעֵל־טְעַם וְשִׁמְשַׁי סָפְרָא וּשְׁאָר כְּנוֹתְהוֹן דִּינָיֵא וַאֲפַרְסַתְכָיֵא
עֲבַר־נַהֲרָה וּכְעֶנֶת׃

וּשְׁאָר אֲמַיָּא דִּי הַגְלִי אָסְנַפַּר רַבָּא וַיַּקִּירָא וְהוֹתֵב הִמּוֹ בְּקִרְיָה דִּי שֹׁמְרָיִן וּשְׁאָר
עֲבַר־נַהֲרָה וּכְעֶנֶת׃

זֶה הָעֹתֵק הָאִגֶּרֶת אֲשֶׁר שָׁלְחוּ עָלָיו, אֶל אַרְתַּחְשַׁשְׂתָּא הַמֶּלֶךְ,
עֲבָדֶיךָ אַנְשֵׁי עֵבֶר הַנָּהָר, וְעַתָּה:

דְּנָה פַרְשֶׁגֶן אִגַּרְתָּא דִּי שְׁלַחוּ עֲלוֹהִי עַל־אַרְתַּחְשַׁשְׂתָּא מַלְכָּא עַבְדָּיךְ אֲנָשֵׁי
עֶבֶר־נַהֲרָה וּכְעֶנֶת׃ פ

יָדוּעַ יְהִי לַמֶּלֶךְ, כִּי הַיְּהוּדִים אֲשֶׁר עָלוּ מֵאִתְּךָ אֵלֵינוּ בָּאוּ
לִירוּשָׁלִַם, אֶת הַקִּרְיָה הַמֹּרָדֶת וְהָרָעָה בּוֹנִים, וְאֶת הַחוֹמוֹת
הִשְׁלִימוּ וְאֶת הַיְסוֹדוֹת יְחַזֵּקוּ.

עַתָּה יְדוּעַ יְהִי לַמֶּלֶךְ, אֲשֶׁר אִם קִרְיָה זוֹ תִּבָּנֶה וְהַחוֹמוֹת יַשְׁלִמוּ,
מִתָּת מִנְדָּה וּמַס לֹא יִתְּנוּ, וְלַבְסוֹף מְלָכִים תַּזִּיק.

כְּעַן יְדִיעַ לְהֵוֵא לְמַלְכָּא דִּי הֵן קִרְיְתָא דְּךְ תִּתְבְּנָא וְשׁוּרַיָּא יִשְׁתַּכְלְלָן מִגְּדָה־
בְלָא וְהָלְךְ לָא יִתְּנוּן וַאֲפִתָּם מַלְכִין תְּהַזְּק׃ ס

עַתָּה, יַעַן אֲשֶׁר מֶלַח הַהֵיכָל מְלַחְנוּ וְעֶרְוַת הַמֶּלֶךְ לֹא יָאֶה לָנוּ
לִרְאוֹת, עַל זֹאת שָׁלַחְנוּ וְהוֹדַעְנוּ לַמֶּלֶךְ.

כְּעַן כָּל־קֳבֵל דִּי־מְלַח הֵיכְלָא מְלַחְנָא וְעַרְוַת מַלְכָּא לָא אֲרִיךְ לַנָא לְמֶחֱזֵא
עַל־דְּנָה שְׁלַחְנָא וְהוֹדַעְנָא לְמַלְכָּא׃

לחראות, על זאת שלחנו והודענו למלך

יד הורה מקדי רבי - כל אבן מ"ב - בית שני

משימה - לסמן את הפלטים ל-ב

לראות לפרסיים לחלק

לראות מאלך

יא לְמִן־דִּי פִרְשֶׁגֶן נִשְׁתְּוָנָא דִּי ארתחששתא [אַרְתַּחְשַׁשְׁתְּ] מַלְכָּא קָרֵי קֳדָם־
רְחוּם וְשִׁמְשַׁי סָפְרָא וּכְנוֹתְהוֹן אָזְלוּ בְבַהֲילוּ לִירוּשְׁלֶם עַל־יְהוּדָיֵא וּבְטָלוּ הִמּוֹ
בְּאֶדְרָע וְחֵיל׃ ס

אָז בְּטֵלָה עֲבוֹדַת בֵּית הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר בִּירוּשָׁלִַם, וְהָיְתָה בְּטֵלָה
עַד שְׁנַת שְׁתַּיִם לְמַלְכוּת דָּרְיָוֶשׁ מֶלֶךְ פָּרָס.

יב בֵּאדַיִן בְּטֵלַת עֲבִידַת בֵּית־אֱלָהָא דִּי בִירוּשְׁלֶם וְהָוַת בְּטֵלָא עַד שְׁנַת תַּרְתֵּין
לְמַלְכוּת דָּרְיָוֶשׁ מֶלֶךְ־פָּרָס׃

אֲשֶׁר יִבָּקֵר בְּסֵפֶר הַזִּכְרוֹנוֹת שֶׁל אֲבוֹתֶיךָ, וְתִמְצָא בְּסֵפֶר
הַזִּכְרוֹנוֹת וְתֵדַע כִּי הַקִּרְיָה הַזֹּאת קִרְיָה מוֹרֶדֶת, וּמְזִקַּת מְלָכִים
וּמְדִינוֹת, וְאַלִּימוּת עוֹשִׂים בְּתוֹכָהּ מִימוֹת עוֹלָם. עַל כֵּן הֻקְרְבָה
הַזֹּאת הַחֻרְבָּה.

יד דִּי יִבְקַר בְּסִפְרֵי־דִכְרָנָיָא דִּי אֲבָהָתָךְ וְתִתְהַשְׁכַּח בְּסִפְרֵי דִכְרָנָיָא וְתִנְדַּע דִּי
קִרְיְתָא דְּךְ קִרְיָא מְרַדָּא וּמְהַנְזְקַת מַלְכִין וּמְדִנִן וְאָשְׁתַּדּוּר עֲבִדִין בְּגַוָּהּ מִן־
יוֹמָת עָלְמָא עַל־דְּנָה קִרְיְתָא דְּךְ הֻחְרְבַת׃

מוֹדִיעִים אֲנַחְנוּ לַמֶּלֶךְ, אֲשֶׁר אִם הַקִּרְיָה הַזֹּאת תִּבָּנֶה וְהַחוֹמוֹת
יֻשְׁלְמוּ, עַל כֵּן חֵלֶק בְּעֵבֶר הַנָּהָר אֵין לָךְ.

טו מֵהוֹדְעִין אֲנַחְנָה לְמַלְכָּא דִּי הֵן קִרְיְתָא דְּךְ תִּתְבְּנָא וְשׁוּרַיָּא יִשְׁתַּכְלְלָן לְקֳבֵל
דְּנָה חֵלֶק בְּעֵבֶר נַהֲרָא לָא אִיתַי לָךְ׃ פ

אֶת הַצּוּ שָׁלַח הַמֶּלֶךְ אֶל רְחוּם הַמְּפַקֵּד וְשִׁמְשַׁי הַסּוֹפֵר וּשְׁאָר
חַבְרֵיהֶם, אֲשֶׁר יוֹשְׁבִים בְּשֹׁמְרוֹן וּשְׁאָר עֵבֶר הַנָּהָר: שָׁלוֹם, וְעַתָּה:

טז פִּתְגָּמָא שְׁלַח מַלְכָּא עַל־רְחוּם בְּעֵל־טְעַם וְשִׁמְשַׁי סָפְרָא וּשְׁאָר כְּנוֹתְהוֹן דִּי
יָתְבִין בְּשֹׁמְרַיִן וּשְׁאָר עֶבֶר־נַהֲרָה שְׁלָם וּכְעֶת׃ פ

הָאִגֶּרֶת אֲשֶׁר שְׁלַחְתֶּם אֵלֵינוּ, מְפֹרָשׁ נִקְרְאָה לְפָנַי.

יז נִשְׁתְּוָנָא דִּי שְׁלַחְתּוּן עֲלַיְנָא מְפְרַשׁ קֳרֵי קֳדָמָי׃

וּמִמֶּנִּי הוּשַׂם צַו, וּבִקְּרוּ וּמְצָאוּ, אֲשֶׁר הַקִּרְיָה הַזֹּאת מִימוֹת עוֹלָם
עַל מְלָכִים מִתְנַשֵּׂאת, וּמֶרֶד וְאַלִּימוּת נַעֲשָׂה בָהּ.

יח וּמִנִּי שִׂים טְעַם וּבְקַרוּ וְהַשְׁכַּחוּ דִּי קִרְיְתָא דְּךְ מִן־יוֹמָת עָלְמָא עַל־מַלְכִין
מִתְנַשְּׂאָה וּמֶרֶד וְאַשְׁתַּדּוּר מִתְעֲבַד־בָּהּ׃

וּמְלָכִין תַּקִּיפִין הֲווֹ עַל־יְרוּשְׁלֶם וְשַׁלִּיטִין בְּכֹל עֵבֶר נַהֲרָה וּמִדָּה בְלוֹ וְהֶלֶךְ
מִתְיְהֵב לְהֹנּוֹ׃

עַתָּה, שִׂימוּ צַו לְבַטֵּל הָאֲנָשִׁים הָאֵלֶּה, וְהַקִּרְיָה הַזֹּאת לֹא תִּבָּנֶה
עַד מִמֶּנִּי צַו יוּשָׂם.

כ כְּעַן שִׂימוּ טְעַם לְבַטָּלָא גֻּבְרַיָּא אִלֵּךְ וְקִרְיְתָא דְּךְ לָא תִתְבְּנָא עַד־מִנִּי טְעַמָּא
יִתְּשָׂם׃

וְזַהִירִים הָיוּ מֵעֲשׂוֹת מִשְׁגֶּה עַל זֶה, פֶּן יִרְבֶּה הַהֶפְסֵד לְהַזִּקַּת
מְלָכִים.

כא וְזַהִירִין הֲוֹו שָׁלִו לְמַעְבַּד עַל־דְּנָה לְמָה יִשְׂגֵּא חֲבָלָא לְהַנְזָקַת מַלְכִין׃ ס

אָז מֵאֲשֶׁר הָעְתַּק הָאִגֶּרֶת שֶׁל אַרְתַּחְשַׁשְׂתָּא הַמֶּלֶךְ נִקְרָא לִפְנֵי
רְחוּם וְשִׁמְשַׁי הַסּוֹפֵר וְחַבְרֵיהֶם, הָלְכוּ בְּבְהִילוּת לִירוּשָׁלַיִם אֶל
הַיְּהוּדִים, וּבִטְּלוּ אוֹתָם בִּזְרוֹעַ וְחַיִל.

כב אֲדַיִן מִן־דִּי פִרְשֶׁגֶן נִשְׁתְּוָנָא דִּי ארתחששתא [אַרְתַּחְשַׁשְׁתְּ] מַלְכָּא קָרֵי קֳדָם־
רְחוּם וְשִׁמְשַׁי סָפְרָא וּכְנוֹתְהוֹן אָזְלוּ בְבַהֲילוּ לִירוּשְׁלֶם עַל־יְהוּדָיֵא וּבְטָלוּ הִמּוֹ
בְּאֶדְרָע וְחֵיל׃ ס

אָז בְּטֵלָה עֲבוֹדַת בֵּית הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר בִּירוּשָׁלִַם, וְהָיְתָה בְּטֵלָה
עַד שְׁנַת שְׁתַּיִם לְמַלְכוּת דָּרְיָוֶשׁ מֶלֶךְ פָּרָס.

Scanned by CamScanner

פרק) סדר תני א'

- "דברי ר' אליעזר מפי סופרים הם כלום" - תפארת הנבואה. תני
- תאריך הנבואה הראשונה - שנת ב לפרעה, יב אלול (אולי לא הם התפארות.
(הנשיאים של ר' אליעזר שלמן
שאלה לפי תרפ"ב - סדר עולם)

בניה - יש הוספת בניה מגדת ב לכורש - שנת ב לפרעה
במשך 15 שנה לדוד.

נבואה - שהגדמן לא הין נביאים עד שאני מתנבא.

- נבואה נוסעת - "אני אתכם נאום ה'", כך אלול - גיום לפעולה,
למה מתמהמהים?
- אמשרוש לא מעיז לגנות לא ביבמין! - "עד תכי המלכים תפול"
אפילו שלו יפה שהיו יהודים ואמשרוש אומר לה שיש בן
מניה עד בנין הבית.
ב-יב אחר אמשרוש אומר לאסתר "מה בקשתך וינתן לך" כלי עד
חצי המלכות"! (שנת בן לאמשרוש) -
יש איזו "קריזה" בנבואה לבנין בית המקדש.
עוברת שנה, אמשרוש מת, פרעה מוקף אחי מהר
תני אומר בנבואה לעם להתחיל לבנות המקדש
יכול שהתחיל מיד - סוף שה שהיה בקרבת ים סוף.
- תני מתבקש לא יפיהם המקדש שלו יתיאשו מי שבנה בעקבה
ינסה לרמוז לא יפעם בנאלה עד סוף הגמר.

- נושאי הנבואה בכל כסלו

- בי רבי בעזיבו טומאות וטהרות
- ברכה בימות (סוף ג)
- "המלכת כרמלית" - בתירת ה' מן המשיך לא שמשת בית פוב, אומה.

תאריכים של תני - אל אלול - תני - התפארות, נבואה - עמוד יבנים
כב אלול - תני - "אני אתכם נאום ה" - מתוקים
כאן תשרי - תני - עיבור - התחיל. (יב-יג)
(שנה שלישי לפרעה)
מלחמה ← ברכה
כב כסלו - תני
כב שבט ← ברכה

Scanned by CamScanner

בס"ד

נבואת צפניה -

ד' - תשון - נבואת מוסר -
פרק ג', יד בתנ"ך - רש"י - סיטרו אדנים כפי לבנאי, תוכלו על הבנאי,
תתאוו לבנות לו לא רק להכין!
"נביאים ראשונים" - שנפקו שלו ולכם הבית הראשון!

כל אבא

(תוכלו פרק ה' - צפניה
תני, צפניה)

שנה ב' - לפרוש - הנבואות של צפניה, אומר בתחילת ו-8, מודיע לא יעזור לך
מה שאתם רשעים - מה אמר רוצה מהם? הרי התוכו לבנות
ונשמנו - דבקים בדשא פה יד בתנ"ך - "תוכלו מסתכים בבתים ומנסרים
רק מכינים ולא בונים בעולמן מחשב. עצים"

- רש"ה פס ג' - צפניה -
פס יב - צפניה אומר - כולם הכינו במלחמה סך שנה לגלות יהודים
ולא היה מקום לבנות לא בבית אבא הוא הוא הטא - תמים לא נשקרו
ויש בכיות רק בשנה בנוה,
(כך שבו) אבל עכשיו הגיעו סך שנה מלחמה ובכיים לבנות עכשיו!
הוספה ה' ל

פרק ה' פס א' - עכשיו

- פעם אחר הנהר - תנו, מעט ושמח שהולכים לבנות לא בבית,
ואומר שיש פה מאבן לתו אבן! "מי נתן לכם רשות?!
אני רוצה שמת של ה' ירמיהו!"
לא מסתדרים כלום ואנשים, ואומרים ברשונים מכתל,
תנו, הולך למלך פרוש עם האומר", לתו מסיט לים אקטבאן,
לבורו הוא בספר כסקיה בכיר לוקחו שלא עסק מעולם;
ושלח לפרוש אבנת שבה מקבר לא כתוב שמה הולך, לא
מודע בכוכבים ומלוך ולא מקבר לא הבסלה בכלל!
ולו לא לא אלו אלו הכל כפי לעצור לבנות! כלל תלוים!
קנסו לאים ולוים נבקש! מסיונות לוים נבקש!

Scanned by CamScanner

הגה

← לכשיו מי שהיה כה "סמי יהודאי" שלו הגיע לפני מה שיה אם
בודאי הלא הם לכם כה מינים לכשיו!
(קדם בכו בקון בשו ולכשיו הם בודאים לאבדים!)

← הני סדרם כ, סס"ל - "מי בדם וכו'" מי שלוף נשאר מבנלים,
ונפקא כמה כה לא כמו שהיה, אבל תנוים אסקים וכל תשמו
לה לצאת לכה נמן כמ בר לקבנים ומשנים את הנמן שלים.

הגב - אמשרוש אלא רק שמאיים אמרי מות הימן ובנו ואמר שלוחם מדכי,
ומאכר מרדכי לאן ישר מבקש אם כה מאמשרוש ונה לא
ישלח מבקש מדרוש כי הם הימן לברה ולכשיו השיטה
בפסין, אבל כשלמ הימן הימה בעוד מבקש מרדכי מאשרה
ישר ללכת לאלוף אשרו שהיה שוב ו מרבש שב הנגדיה
שבמה.
מבכה שם בעצמו שב כב סמן בבלל -
-
-
-

כל נישן

בהיר

הרכבה על הדרבונה -

- מצרים ל' טז-יז - משמעות בין מחנות ולא מה שהיה מתיר הראשון כמו שלמים מפורש מיסוד והיה השני מלא תנועה היה הראשון.
אבל מתנועה היה בשני "נעלמו" כל הנעיה! איסור על העלור ונדרה של השמחה?
אין אם מן השמים, ורמה לא מלו, לא כלה אבשר למי שעשור מעלות, איסור השלמת הלכות?

- מצרים פרק ג - מצרים הוא מן שעה כהן ואדם של יוצבים כהן ומנו של יוצבים היה ישלח שומשין את שאלת הכהן.

השאלה לדהה לא, ה - פנים הימשון הרשע.

מצרים מפלים לא כמו בראש מ-מצריה ל-מרולה.
מצרים לא רוצה ישר מיד ליקח את מצמן.
פרק ל' - שנת 6 לדרוש - ג' אדר - תנועה המקדש
פרק ג - שנת ד לדרוש - א' ניסן - יסוד המעלה - אבנון מלה מבקש
א' אב - מלה בפועל לירושלים!

המשמה - לקרוא את כתב הרשון שנתן פרוש למצרים, (יב-כו)
לדרכו השמה של הנושאים השונים שבאים במשנה.

- כל הרוצה - מלה ומן
- תקיד מצרים - שליח השטון לירושלים
- נבחרת המלך ויוצרו - עדות ואמתי מל מנינו הבא
- הלאות כל המקדש
- בוזי מל הנסיכים מסמים לפיה למצרים
- הכהנים הלוים ולמקפי בית הם פטורים ממס
- מצרים ימנו שופטים ורבנים לפיהם
- רשת לתנים, מס ומאסר, נפשות.

כ"ה אלול תש"ג

10

בס"ד

מכללה ירושלים, תכנית רמ"ם,
עזרא ונחמיה והוראתם, בן ציון רבי

בנית בית המקדש השני

א. ההכרזה, הדכרונה, ו"הכרזת" דריוש

עזרא פרק א - ההכרזה

(א) וּבִשְׁנַת אַחַת לְכוֹרֶשׁ מֶלֶךְ פָּרַס לִכְלוֹת דְּבַר־ה' מִפִּי יִרְמְיָה הֵעִיר ה' שְׁאֶת־רוּחַ כֹּרֶשׁ מֶלֶךְ־פָּרַס וַיַּעֲבֶר־קוֹל בְּכָל־מַלְכוּתוֹ וְגַם־בְּמִכְתָּב לֵאמֹר:

(ב) כֹּה אָמַר כֹּרֶשׁ מֶלֶךְ פָּרַס כֹּל מַמְלְכוֹת הָאָרֶץ נָתַן לִי ה' אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם וְהוּא־פָקַד עָלַי לִבְנוֹת־לוֹ בַיִת בִּירוּשָׁלִָם אֲשֶׁר בִּיהוּדָה: (ג) מִי־בָכֶם מִכָּל־עַמּוֹ יְהִי אֱלֹהָיו עִמּוֹ וְיַעַל לִירוּשָׁלִַם אֲשֶׁר בִּיהוּדָה וְיִבֶן אֶת־בֵּית ה' אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל הוּא הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר בִּירוּשָׁלִָם: (ד) וְכָל־הַנִּשְׁאָר מִכָּל־הַמְּקֹמוֹת אֲשֶׁר הוּא גָר־שָׁם יְנַשְּׂאוּהוּ אַנְשֵׁי מְקֹמוֹ בְּכֶסֶף וּבְזָהָב וּבְרְכוּשׁ וּבַבְּהֵמָה עִם־הַנְّדָבָה לְבֵית הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר בִּירוּשָׁלִָם:

מעולם בנאמרה בתים

עזרא פרק ו - הדכרונה

(א) בֵּאדַיִן דָּרְיָוֶשׁ מַלְכָּא שַׂם טְעֵם וּבַקַּרוּ בְּבֵית סִפְרַיָּא דִּי גִנְזַיָּא מְהַחֲתִין תַּמָּה בְּבָבֶל: (ב) וְהִשְׁתְּכַח בַּאֲחֻמְתָּא בְּבִירְתָּא דִּי בְמָדַי מְדִינָתָה מְגִלָּה חֲדָה וְכֵן כְּתִיב בְּגַוָּהּ דִּכְרוֹנָה: פ

(ג) בִּשְׁנַת חֲדָה לְכוֹרֶשׁ מַלְכָּא כּוֹרֶשׁ מַלְכָּא שַׂם טְעֵם בֵּית־אֱלָהָא בִּירוּשְׁלֶם בֵּיתָא יִתְבְּנֵא אֲתַר דִּי־דְבְחִין דִּבְחִין וְאַשּׁוּהִי מְסִוְּבְלִין רוּמֵהּ אַמִּין שִׁתִּין פְּתִיהָ אַמִּין שִׁתִּין: (ד) נִדְבְּכִין דִּי־אֶבֶן גְּלָל וְתִלְתָּא וְנִדְבָךְ דִּי־אָע חֲדַת וְנִפְקְתָּא מִן־בֵּית מַלְכָּא תִּתְיְהֵב: (ה) וְאַף מָאנֵי בֵית־אֱלָהָא דִּי דַהַבָּה וְכַסְפָּא דִּי נְבוּכַדְנֶצַּר הַנְפַּק מִן־הֵיכְלָא דִּי־בִירוּשְׁלֶם וְהֵיבֵל לְבָבֶל יַהֲתִיבוּן וְיִהְךְ לְהֵיכְלָא דִּי־בִירוּשְׁלֶם לְאַתְרֹהּ וְתִתַּח בְּבֵית אֱלָהָא: ס

מהם ההבדלים העקרוניים? מאה הם נוכרים? מה נוכל ללמוד מהם?

עזרא פרק ו – "הכרזת" דריוש

(ו) כְּעַן תַּתְּנַי פַּחַת עֲבַר־נַהֲרָה שְׁתַר בּוֹזְנַי וּכְנָוָתְהוֹן אֲפַרְסְכָיֵא דִּי בַעֲבַר נַהֲרָה רַחִיקִין הֱוֹו מִן־תַּמָּה: (ז) שְׁבָקוּ לַעֲבִידַת בֵּית־אֱלָהָא דֵּךְ פַּחַת יְהוּדָיֵא וּלְשָׁבֵי יְהוּדָיֵא בֵּית־אֱלָהָא דֵּךְ יִבְנוּן עַל־אַתְרֵהּ:

(ח) וּמִנִּי שִׂים טְעֵם לְמֶא דִּי־תַעַבְדוּן עִם־שָׁבֵי יְהוּדָיֵא אֵלֵךְ לְמִבְנָא בֵּית־אֱלָהָא דֵּךְ וּמִנְכְּסֵי מַלְכָּא דִּי מִדַּת עֲבַר נַהֲרָה אָסְפַרְנָא נִפְקְתָא תֶּהֱוֶא מִתְיַהֲבָא לְגַבְרַיָּא אִלֵּךְ דִּי־לָא לְבַטָּלָא:

(ט) וּמֶה תַּשְׁחֲן וּבְנֵי תּוֹרִין וְדִכְרִין וְאִמְּרִין לַעֲלָוָן לֶאֱלָהּ שְׁמַיָּא חִנְטִּין מִלַּח חֲמַר וּמְשַׁח כְּמֵאמַר כָּהֲנַיָּא דִּי־בִירוּשְׁלֶם לֶהֱוֵא מִתְיְהֵב לְהֹם יוֹם יוֹם בְּיוֹם דִּי־לָא שְׁלוּ: (י) דִּי־לֶהֱוֹן מְהַקְרְבִין נִיחוֹחֵי לֶאֱלָהּ שְׁמַיָּא וּמְצַלִּין לְחַיֵּי מַלְכָּא וּבְנוֹהִי:

(יא) וּמִנִּי שִׂים טְעֵם דִּי כָל־אֱנָשׁ דִּי יְהַשְׁנֵא פִּתְגָּמָא דְנָה יִתְנְסַח אָע מִן־בֵּיתֵהּ וּזְקִיף יִתְמְתֵא עֲלֹהִי וּבֵיתֵהּ נְוֹלוּ יִתְעֲבֵד עַל־דְּנָה: (יב) וֵאלָהָא דִּי שְׁכַן שְׁמֵהּ תַּמָּה יְמַגַּר כָּל־מֶלֶךְ וְעַם דִּי יִשְׁלַח יָדֵהּ לְהַשְׁנָיָה לְחַבָּלָה בֵּית־אֱלָהָא דֵּךְ דִּי בִירוּשְׁלֶם

אֲנָה דָרְיָוֶשׁ שֵׂמֶת טְעֵם אִסְפָּרְנָא יִתְעֲבַד: פ

מה מוסיף דריוש בהכרזתו על הכרזת כורש?

ב. חנוכת הבית

עזרא פרק ו – חנוכת הבית השני

(טז) וַעֲבַדוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל כָּהֲנַיָּא וְלֵוָיֵא וּשְׁאָר בְּנֵי־גָלוּתָא חֲנֻכַּת בֵּית־אֱלָהָא דְנָה בְּחֶדְוָה:

(יז) וְהַקְרִבוּ לַחֲנֻכַּת בֵּית־אֱלָהָא דְּנָה תּוֹרִין מְאָה דִּכְרִין מְאַתַּיִן אִמְּרִין אַרְבַּע מְאָה וּצְפִירֵי עִזִּין לְחַטִּיא לְחַטָּאֶה עַל־כָּל־יִשְׂרָאֵל תְּרֵי־עֲשַׂר לְמִנְיַן שִׁבְטֵי יִשְׂרָאֵל:

עזרא פרק ג – ייסוד הבית השני

(י) וְיִסְדוּ הַבַּנָּים אֶת־הֵיכַל ה' וַיַּעֲמִידוּ הַכֹּהֲנִים מְלֻבָּשִׁים בַּחֲצֹצְרוֹת וְהַלְוִיִּם בְּנֵי־אָסָף בְּמִצְלְתַּיִם לְהַלֵּל אֶת־ה' עַל־יְדֵי דָּוִיד מֶלֶךְ־יִשְׂרָאֵל: (יא) וַיַּעֲנוּ בְּהַלֵּל וּבְהוֹדֹת לַה' כִּי טוֹב כִּי־לְעוֹלָם חַסְדּוֹ עַל־יִשְׂרָאֵל וְכָל־הָעָם הֵרִיעוּ תְרוּעָה גְדוֹלָה בְּהַלֵּל לַה' עַל הוּסַד בֵּית־ה': ס

(יב) וְרַבִּים מֵהַכֹּהֲנִים וְהַלְוִיִּם וְרָאשֵׁי הָאָבוֹת הַזְּקֵנִים אֲשֶׁר רְאוּ אֶת־הַבַּיִת הָרִאשׁוֹן בְּיָסְדוֹ זֶה הַבַּיִת בְּעֵינֵיהֶם בֹּכִים בְּקוֹל גָּדוֹל וְרַבִּים בִּתְרוּעָה בְשִׂמְחָה לְהָרִים קוֹל: (יג) וְאֵין הָעָם מַכִּירִים קוֹל תְּרוּעַת הַשִّמְחָה לְקוֹל בְּכִי הָעָם כִּי הָעָם מְרִיעִים תְּרוּעָה גְדוֹלָה וְהַקּוֹל נִשְׁמַע עַד־לְמֵרְחוֹק: פ

דברי הימים ב פרק ז – חנוכת הבית הראשון (עזרא כתב דברי הימים)

(א) וּכְכַלּוֹת שְׁלֹמֹה לְהִתְפַּלֵּל וְהָאֵשׁ יָרְדָה מִן־הַשָּׁמַיִם וַתֹּאכַל הָעֹלָה וְהַזְּבָחִים וּכְבוֹד ה' מָלֵא אֶת־הַבָּיִת: (ב) וְלֹא יָכְלוּ הַכֹּהֲנִים לָבוֹא אֶל־בֵּית ה' כִּי־מָלְא כְבוֹד־ה' אֶת־בֵּית ה': (ג) וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל רֹאִים בְּרֶדֶת הָאֵשׁ וּכְבוֹד ה' עַל־הַבַּיִת וַיִּכְרְעוּ אַפַּיִם אַרְצָה עַל־הָרִצְפָּה וַיִּשְׁתַּחֲווּ וְהוֹדוֹת לַה' כִּי טוֹב כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ: (ד) וְהַמֶּלֶךְ וְכָל־הָעָם זֹבְחִים זֶבַח לִפְנֵי ה': ס

(ה) וַיִּזְבַּח הַמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה אֶת־זֶבַח הַבָּקָר עֶשְׂרִים וּשְׁנַיִם אֶלֶף וְצֹאן מֵאָה וְעֶשְׂרִים אֶלֶף וַיַּחְנְכוּ אֶת־בֵּית הָאֱלֹהִים הַמֶּלֶךְ וְכָל־הָעָם: (ו) וְהַכֹּהֲנִים עַל־מִשְׁמְרוֹתָם עֹמְדִים וְהַלְוִיִּם בִּכְלֵי־שִׁיר ה' אֲשֶׁר עָשָׂה דָוִיד הַמֶּלֶךְ לְהוֹדוֹת לַה' כִּי־לְעוֹלָם חַסְדּוֹ בְּהַלֵּל דָּוִיד בְּיָדָם וְהַכֹּהֲנִים מחצצרים מַחְצְרִים נֶגְדָּם וְכָל־יִשְׂרָאֵל עֹמְדִים: ס

איזו קושיה עולה מקריאת שלושת המקורות האלו? וכיצד ניישבה?

Scanned by CamScanner

בבה [illegible]

יש איך עשיר

- עבודת סיום א' - עליה ליא קבוצה (בערך 3,000 איש כולל נשים)
- מעכבו מעניש את הוריהם שלא יעבו לבית מעשרות.
- הוריהם שייכת של כ-3 עולם איש, שיירות, המון כסף ונכסים, הרבה אנשים ופרחים כולם כי כבר אין מעמלק, הרבה בנים מסבתו, מבתו ליוו בבית, אשתו בקבוצה לשבוע אומרת!
הכי קשה לקנא שמירה מעמלק לתשלום שבא בעיר ליוו בבטחה!
מעכבו מרגיל לכם ומאמר בשני ההתקה הכים בקנא מעמלק אין לא-
פה כבר, ומתקיים שאין לבנים מעמלק שמירה, כי לוגו מתקיים כי יכל לבנות תולה ת' מעכבו! אבל כבר תמה מאוד בכולנו! איפה הבשתקלם??
איך סמך כך על כנס? השתקלם מינימלית- קום ותסתר. (כנ"ל)

- פה לא- מעכבו את עמוד ההפקה- בתפילה הוכנסו תלמי תפילות שהתקבלו- למיליון הלוו יש כח לבכות ולהתפלל.
- פה לא - כמו אמרו כמה ימים מתפיקים עם בכפל - כדי לעבוד ולהסתר מישהו הפסת.

-

פרק ב'

הת הקלות קשה מתחילה כאשר כשלים מבאל, יש להם נשים גוים, לא ישנה חיים כבר במצוות כלום, מה יכל מעכבו לעשות לעשות?
מעכבו בוכים, קשה, מרגיש שהרב, מתלבה בצורה קשה,
מעכבו מבין שיש פה משפחות קשה לעבור אותן, מעכבו כולם מאוד לא יודע- מה לעשות, שלום ר-ה, המרואה הכל מעכבו את הנשים.

פרק ג'

- פה בא- שבניה בן יחיאל הכהן ליא חיים ומעמד מאל אומר- "אנחנו מעלים" סנהדרין ליא- לאפו הנשים מכך ומשיג בם הם כפו, לא לבישה אחרים.
- אומר מעכבו לבנים, אנחנו אינם, אמר מושה ואנחנו מבאים אותם כנבואה שבניה הלה כהן מת הנשמה בקלה, כלא שמעבים מי שמושה אמר ומעמלק פה מה הנים לא מעכבו לבד, אחרו יש כאן תנועה מעבר הנים.
- פה לב- סוף של בעבודת סמוך.
- פה לג-לד- כפי רפתר אמר הבתמונה לעבר על שלשים מאוים.

Scanned by CamScanner

בס"ד

יומי בית שני - הכת בקרי רבי כ"ה אדר א' תש"ס

מעגלים פרק ד' - קל וחומר.

הכנים - הישנים שבדיבים להפסיק מנשמתם הקדושה כי הם מתפיים במקדש פגומה!!

מעגלים ב' - המשפחות במספר מלחו של כוהנים. ← פס' מלא
מעגלים ד' - הנוגעים שקשורים לשם הקדוש. פרק ד', פס' יג

קונטרס - ב - בנו אומר הון 52,1 אינו מתוכם רק ב' נשלל הבית!

מספר נתנאל

פרק ג'

מ' - שנת סב לפרוש

ב' - חומת ירושלים מסורבת בגלל הכבדות,

"לבדה בקלה" - הנביאים, מלך קל מאוד, בגשמים לוקחים אל המקום מאוד שיש להם.

נתנאל מתפלל ל-ה' שיעזור בידן לשכנע אל פרוש לבוא אל חומת ירושלים, הקלה כזו נמשכת כמה ימים כמו כמה! קשה מאוד לבקש דבר כזה!

"משקה למלך" - הכי נוחים, יכול להרעיל אל המלך אם יבקה.

פרק ד' - 3 חודשים מחכה נתנאל לבקש אל פרשן!

המלך שומע אל הבקשה וחושב מה לעשות שיעזור לו אל המשקה, צורר אל נסיון בדבר מלכות!

ונתנאל אומר לו - קלטת פלא! איך בקשת??

פרוש מלכה הוא אל ירושלים.

Scanned by CamScanner

ב סיון תש"ב

לדוגמא

3 ימי צמיחה - מצב

לתורם

52 - כרוש - מלא 3 שנים

את שרוש - 14 מלא

70 - כרוש - 1 - נמוך מהמדע

6 - נמוך מהמדע

20 - נתמיה מתקשה להבין את תומאת יום.

פרק א' פס' ב' - "ואתפלל" - שבמלא יפריעם להבין את תומאת יום ושתמיה ובוז את כה.
פירוש הדבר שיש לו משכל אמון לפני המלא.

פס' ד' - אודה לשמך כמו אסתר - מצבו של מרדכי,

פס' ה' - גוי שרוי מתרי - גלרמא.

ו' - נתמיה מתקשה מאד ומסתכר, המלא שלמ לימו בנוגע למלכות, כיצד שיעבוד לתר פעמים כדבר הנתמי ונתמיה כדבר בקשמי הומאשי.

ז' - לשון רמזי, מבינה את הנסתר,

ח' - הקבלה שמצבר לון ומה שיתקים כה ומאוחרון בקבלה.
מסתכן בטמון בקול ולו תושה, מי יהיה לא יקום תומה.

פרק ב' - תומה, מבקרים

Scanned by CamScanner

בבא מ"ה – מים שני – הרב בנצי רבי – סיון

פרק ב' – יב-טו – "שמר" – בעפר אישה התומת פרוצה – הדרכת מלכה, מלאכים – נפלת את התוכן של התומה – גם שבירה לכוורת, להבלות לגנים שהם סומכים על משהו שאינו תלוי כלל.
פה יהי ברשי – לשאר להפיל את התומות השבורות כפי שהגויים יקומו בעתיד ויסכיים לשאת של תמיה לבנות.
אבל – שמר – לבעלים.

הפרטים – פרק ב' – לעיל ובינוני, ("אורים" – מתמכרים)
מה לדה מביט יחידה תמיה בלתי יפה קומה – פסיים תלויים מל הגויים כמו "תרבות רשעות" וכה, לכן אומר – "שלום השמים"

– בניית הומה – לפי מקומות
מלא פרק ג' – כמה הרבה, לעיל, בשאל – תיל, (תמיה מל לדה אמת כמו על הקבלה.
– כל הדיקא נפנה מה תכו הבלה.

אתיות פרק ד' – פאון לתלמ נגד הבנים. לקלקל ולהשמיד.
מה הסיכוי של הנוים? – שלא יהיה תומה (שטון) לישראל!

פרק ה' – יב סיון
כרש ביטל את מבורת בית המקדש בקלל אויב בדי הדרה שהגויים לא ישמו מיסים,
יש בטאות גם לעשיו בהמנה, נמיה "הם" עם הרוים, נמיה פרש מכלם "ולשר קמ כון" – לשנות הרבלים, לתכין את הומות הבתרים הפרטיות,
ויהיה לו השפעה אדירה לעם עניים, והנו נוקט בפעולה "ביטול" משביים אורח, נתן פונמו אישית, מקלל את מי שלא יעמוד בכך.
ביבה "את רבון" – הבטחה בשבה. לא לקח "מיסי פתה"

Scanned by CamScanner

תזכרה

מתלונן עם אומה אלפי

1- הברכה כולל (לגיה שבקר ולרבים) אל לא - לא ופטר
2- הערבת הבקר ויסמיכה. (בהונה) 42,000 - מבלי השבטים
(ישראל)

כולל (3)

ויסמיכת בקר

אל שלרוש

ויסמיכת בקר

(14)

1- נבנה ביהמ"ק, בטקבלת נבוכדנצר חני ולכרה - הם המלוכרים.
(דרוש מוצאו את הפיכרונה כאשר שמה על הבקר, השאה בין
2- השלמת הבקר לכרה, לגיה לעכרו, לשים נכרות
טכני פרוטוקול
התלוכרה בפלה לרמי

דרוש (37)

20- "לגיה" נמנה לבקיה תומת ו-ם (בו שיר פתה)
מטמיד מלבשים בגד קטן מלבשים אבר,
ויסרמלת - לחץ, נסיון התלבר, נמנה מלוה לדם - כה לא נשם שכם!
בתקי הארכי - מטמיפים בגדו, נמנה מטמיד מלם "בגדי"
בקרן משלו, קושי בפל מצוה - שמירה ומבורה במקבל,
אין כמן - חיבים להשים את התומת בשלבי בטחון
פרק ג' - מצמיים אותו כפי הרכן והיא מבין לא נגע בפסח,
אבל אומרים לו שהמלך מבין שהם מלבים והם הבינים
"רופים לעצר לו", נמנה לא נגע בפסח.
(ג') אבל נקיו שקר, נמנה לא קונה את כה, ומבין שטוגה
שכר אותו, לבה לו קטפו תינון עם יהושע.
- היו בטוח, מהופה קלה, משתפים מעבר היהודים עם
- כל בטלן - הנמה הסתיה. טובה וסבטו
- נפלו שני הבנים, אימם בעבדו, שלו שולם "לשמלנים" מתגיים.

אלכסנדר מוקדון